

"UKRAINIAN LABOR NEWS"

Published three times a week by the Ukrainian Labor News Ass'n. Cor. Pritchard Ave. and McGregor St., Winnipeg, Man. Telephone: J 1465.

"УКРАЇНСЬКІ РОБІТНИЧІ ВІСТІ"

газета для робочого люду — виходить три рази на тиждень: у вівторок, четвер і суботу. Видає Стіваришення "Українських Робітничих Вістей".

Непоміщеня в газеті рукописей не звертається, хіба що дописувателі вказують, що бажано звороту своєї рукописи на случай її непоміщення та залучити поштово марку на її пересилку.

ТАРАС ШЕВЧЕНКО --- БОРЕЦЬ ЗА ВИЗВОЛЕННЯ БІДНОТИ.

Залишив нам Шевченко безсмертну книгу своїх творів "Кобзар" і ця книга збудила український народ з віковичного сну, на цій книзі виховувалися наші батьки і ми, ця книга дала нам назад потоптане і зокване московськими царями і польськими панамі імя.

Тимчасом творчість Шевченка, яка разом є революційною діяльністю його, аж надто ясно доказує, що він був борцем і співцем бідного українського народу і цілий час був безпощадним ворогом багатих.

Ще більше! Ці люди, що скрізь говорять, неначе ко мунізм і жидівська видумка останніх літ, промовчують ясні слова великого Шевченка. В 1858 році, Тарас Шевченко написав в лютий довгий твір, (відомий нам тепер тільки з повного видання його творів), під наголовком: "Прогулянка з приємністю та й не без моралі".

"Ідея комунізму, не сама тільки пуста ідея, не голос вопіючого в пустині. Вона цілком здатна до справдішого прозаїчного життя. Слава та шана борцям за нову цивілізацію!"

Ці слова доказують найкраще, що Шевченко видавав честь і славу комуністичній ідеї, як одній ідеї визволення працюючих мас. Наші "патріоти" хотять бачити Україну з гетьманом або панськими порядками, а Шевченко мріяв про українську державу, "без хлопа і пана", про селянсько-козацьку республіку, щось подібного на теперішній радянський устрій.

В творах Шевченка ми знаходимо тільки оборону бідного, закріпощеного панамі українського селянства. Шевченко цілий час мріяв про визволення бідності і нерозлучає, що селянин буде тільки тоді свідомий, як з панів не стане й сіду на Україні.

Козаків Шевченко хвалить, але не всіх. Хвалить тільки тих, що борються за визволення бідних — поневодених, проти панів та царів. Часто українських гетьманів він проклинає за їх пансковатість, за їх продажність.

Так каже Шевченко про українських гетьманів, які витирали двори московських царів і варшавських панів, та торгували бідним народом, як в наших часах різні Петлюри.

А про Хмельницького пише: Як би ти, Богдане, паній... І передо мною, козачий Розумий батьку!... Жидівський хат-б похмелінь. Ага-б в каждай утопісь, В багні сивачині...

Однако для Шевченка, чи пан чужого походження, чи Українець. Пан кожний однаковий. Тому й пише Шевченко про таких Українців, що: "гірше Ляхів, свої діти Україну розпинають".

Ціле своє життя був Шевченко непримиримим ворогом паризму, ненажерливих панів, лицемірних чорноризників і замаскованих — запроданних патріотів. Він був цілий час борцем за визволення бідності, закріпощеного селянства і за це тяжко терпів, за це передчасно зійшов в могилу.

Але українські робітники й селяне, найкраще розуміють слова Шевченка та його велику революційну діяльність, тому й шанують його глибоко. На Радянській Україні, на тій вимірній Шевченком Україні "без хлопа і пана", день його смерті 11. марта, є великим державним святом кожного року.

Розумів теж Шевченко дуже добре, що головним чинником темноти, крипацтва і поневолення української бідності є релігія. І він в своїх творах в найгострішій формі ганьбить тих, що при допомозі релігії обманюють працюючі маси. Він щось інше радить своєму мешчому братові. Замість релігійних забобів, Шевченко каже:

Просвітісь! Будем брате, З багрянь оучі драги, Ляжкя з каждай закуряти, "Звасеним" ніч топити, Кровавям будем брате, Нову хату вмітати.

А болячи над нуждою, над поневоленням широких працюючих мас, Шевченко питає бога, який, по твердженням релігії, має всевидюче око:

Хотілось-б знізати окому На корнованих глазах, На тих помазаних божих...

ТАРАС Г. ШЕВЧЕНКО (маловідома фотографія).

А ти, Всевидюче око! Чи ти дивилося з висока, Як сотнями в кайданах гнали В Сибір невольників святих, Як мурдували, розпинали І вшари? А ти не знало? І ти дивилося на них І не осалило? Око, око! Не дуже бачиш ти глибоко! Ти спиши в кюти...

Слова ці найкраще доказують, що Шевченко боровся теж і проти релігійної засліпленості, яка була на перешкоді до визволення. Бо при допомозі релігії, пани найкраще обманювали і обманюють бідних. — Так всі ми браття во Христі! — кажуть темним, але промовчують, що один брат во Христі ціле своє життя горює і пухне з голоду, а другий ціле життя дарує і роскошує.

Умруть Ще не азачі царята — І на оновлений землі Врага не буде, супостата, А буде син і буде мати, І будуть люде на землі.

Так врів Шевченко в нове життя, яке по його думці мусіло прийти і в якому не було-би місця царям, панам і не було-би поневодених. Деякі місяці перед своєю смертю, Шевченку дивлячись на царські палати в Петрограді, що розляглися над рікою Невою, писав:

Як би Не похиздалися раби, То не стояло-б над Невою Осих осквернених палат. Була-б сестра і був-би брат, А то... нема тепер нічого: Ні бога навіть, ні пів-бога...

Також вмів молитися Шевченко, але молився ось як:

Царі! кровавих шинкарів, У пута куті окуй, В склепу глибоким замуруй! Трудищим людем, всеблагий, На їх оскрадений земни Свою ти сіду нинішню!

А до несвідомих селян, Шевченко гордо кличе:

Молись правді на землі, А більше на землі нікому Не поклоніться! Все брехня: Пони й царі!

Твори Шевченка переповнені плачем над долею бідних сиротів, обманених дівчат-покриток, та беззахистних вдович а також жалем до безправства й насильства панів — над бідним працюючим людом. Ніде не найдемо в творах Шевченка хоч-би одного доброго слова про багатів, про панів. Шевченко має проти них тільки вогненне слово бунту! Революційність Шевченка скерована проти всякого насильства над бідними і одинока мрія його була, щоби всі були вільними і рівними.

Роботним рукам, Роботящим умам, Думать, сить, орать, І посяне жать...

Так твердив Шевченко і по його бажанню українська біднота пішла кривим шляхом до свого повного визволення. Сповнилися великі пророцтва Тараса. Україна стала вільною, а з панського і царського пановання не стало й сліду. Сталося так, як відчував Шевченко панам:

Буляки Та кропива, а більш нічого! Не виросте над нашим трупом! І стане купю на купі Смердний гній, — і все те, все Потроху вітер рознесе...

Любов Шевченка до України, до того бідного-поневоленого чужими й рідними панамі та підпанками народу, була безмежна:

Як так люблю Мою Україну убогу, Що проляну святого Бога, За неї душу погублю!

Ось любов до української бідноти! До убогої України, до України не панської, не гетьманської, а убогої.

Хотілось-б знізати окому На корнованих глазах, На тих помазаних божих...

Так глибоко ненавидить Шевченко катів бідноти. До тих, що моляться і zarazом деруть шкіру з бідного, Тарас каже:

Кричите, Що Бог создав вас не на те, Щоб ви неправді поклонялися, І хизитесь, як і хизлякля, І знову шакуру дерете З братів незречих, грецькосія...

Ох, як би так сталося, щоб ви не верталися, Щоб там і захакали, де ви поросали!

До українських патріотів, що сиділи за границями України і перемелювали з порожного вусте, Шевченко каже:

Огульки, не чуєте, Кайданами мюютьесь, Прадаю торгуєте... Бенкетуйте в Парижі? Погащі погані! Що розлили з річку крови Та в Сибір загнали...

Як прекрасно підходять ці слова й до сьогоднішніх українських патріотів, які — "кайданами мінюються, правдою торгують" і "в Парижі бенкетують".

Всім насильникам Тарас віщим голосом казав:

Скаменіть! будьте люде, Бо лихо вам буде: Розкошуйте незабаром Заковані люде; Настане суд! Заговорить І Дипро, і гори, І потече сто ріками Кров у сине море... Церква домовина Розвалиться, а з-під неї Встане Україна.

І встала Україна з-під домовини церкви. І "потекла сто ріками кров у сине море"... Україна вільна, Україна робітничо-селянська. А поза її кордонами шляються недобитки — панства, і чорноризці на гаум та сором осквернюють великого революціонера Шевченка.

Правять по ньому паняхиди. Самі не вірять, а правять, щоб туманити темних більше. В димах кадила і з хрестами вимовляють імя того, який казав:

Молись правді на землі, А більше на землі нікому Не поклоніться! Все брехня: Пони й царі!

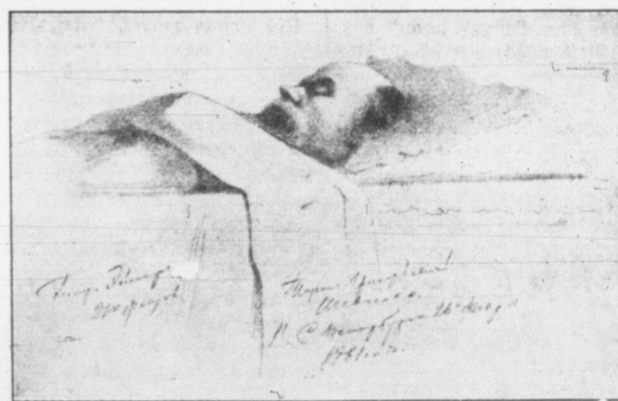
Для особистих користей ті люди поважуються осквернювати безсмертного Шевченка своїми паняхидами і ніби не знають, що Тарас писав:

Кати! Собак без очей, скажені, Ви не бачите! Земні Бете покони, за хрести Ховатесь од сатани, І просите з-тиха Супостатам христіанам То чуми, то лиха, То всякого безголовя — А вте по закону... А бодай вас! Та шур-же вам, Новим фараонам І кесарям людодам!

Однак робітництво і бідне селянство, якого борцем був Шевченко, гідно і з найбільшою повагою та ширістю шанує його пам'ять. І тямить кожне велике слово свого невмірущего оборонця.

Учїтесь брати мої! Думайте, читайте, І чужому научайтесь, Своєю не цурайтесь!

Цей заповіт Шевченка ми сповнюємо. Бо в ньому наша сила, наша будучність.

ТАРАС Г. ШЕВЧЕНКО В ДОМОВИНІ, малюнок олівцем художника Петра Айснера.

НА РОКОВИНІ.

Не він один її любив. Віддавна Україну Поети славили в піснях, Немов красу-дівчину.

Від неї переймали сміх, І жарты, і таночки, І байки, немов квітки, Сплітали у віночки.

Той в ній давнину покохав, Той мріяв молоденьку, — Він перший полюбив її, Як син кохає неньку.

Хоч-би була вона стара, Сумна, змарніла, біда. — Для сина вірного вона Єдина, любя, рідна.

Хоч-би була вона слапа, Каліка, недоріка, — Мов рана ятриться в ньому Любов його велика.

Україна бачила не раз, Як її закохали Над вечір забували все, Про що співали вранці.

І, взявши дар від неї, йшли До иншої в гостину; Вони не знали, що то є Любити — до загину.

Він перший за свою любов Тяжкі дістав кайдани, Але до скопу їй служив Без зради, без омани.

Усе знесла й перемогла Його любови сила, Того-ж великого вогню І смерть не погасила.

Лєся Українка.

Товариші! Передплачуйте "Українські Робітничі Вісті" самі і інших захоочуйте! Вирівняйте залегу передплату! Поширюйте свою газету між укр. робітниками й фермерами!

КОМУНІСТИ В КОНЦЕНТРАЦІЙНИХ ТАБОРАХ.

Німецька комуністична партія опублікувала статтю, в котрій наведено жахливі подробиці про білий терор в Німеччині та жорстоке переслідування комуністів. В цій листі, опублікованій в "Іманіте", повідомляється, що концентраційні табори, котрі були організовані підчас війни для катування сотень тисяч "ворожих" солдат, привезені в порядок бліжні генералами Німеччини.

Комуністів, робітників с.д., одним словом, всіх тих, котрі належать до лівих партій і не хотять користися диктатурі генералів, просто на просто арештовують і часто навіть без жадного наказу "спроваджують до концентраційних таборів. Зараз їх існує кілька. Комуністична фракція в райхстазі та ландтазі протестувала проти цього скандалу. Але ні міністер внутрішніх справ Німеччини, ні міністер внутрішніх справ Прусії с.д. Зверніть навіть не відповіли на ці протести.

Німецька комуністична преса зараз заборонена, а с.д. газети мовчать про жахи, що відбуваються в таборах, і тому широкі маси не можуть знати про ці правди.

Концентраційний табір, про котрий говорено останніми днями є "Зенселагер". В цій таборі коло 200 в'язнів. Три чверті їх належить до комуністів. 50 з цих в'язнів були арештовані в різдвяні свята, — відірвані від своїх родин і позбавлені волі без жадної підстави. Багато товаришів до цього дня не знають мотивів їх арешту. Крім цих 200 робітників та борців за робітничу справу і урядовців комуністичної партії в цій таборі сиділо ще 25 сепаратистів а кілька спекулянтів і лихварів. Спекулянти після протесту були перевезені нісвідомо куди в гарних автомобілях.

Поводження з в'язнями "Зенселагера" жахливе. Червоний хрест, "зворушений" становищем в'язнів, хотів був прийти на допомогу, але поскільки в'язні робітники, котрі не мають ані пфеніга, він нічого не зробив, бо в'язні не мають платити 50 пфенігів в день. Жінки та діти в'язнів не мають засобів ї, колиб вони не мали підтримки "червоної допомоги", вони були б присуджені на голододуву смерть. Диктатура військових та поліції намагається визискувати злидність тих, що на волі. Часто "натиском на родину" обіцяюко звільнення чоловіків, пробують примушувати жінок сплунути на них в напрямі припинення комуністичної агітації. Пробують навіть доводити жінок до зради за гроші.

Родичам в'язнів трудно відвідувати "Зенселагер", через великі кошти подорожі. І навіть, коли вдається зібрати потрібні кошти, жінка ув'язненого після кількох годин подорожі може розмовляти з чоловіком лише чверть години. Крім того заборонено посылати, або приносити будь-які харчі в'язням.

Останній підком відрізаний від світу. Іх переписка переривається.

Варту також сказати, як арештовують та приводять до концентраційних таборів активних робітників-революціонерів. В більшому числі випадковий арештують без жадних мотивів. Особливо жахливий випадок трапився в Оснабрюці. Члени соціал-демократичної партії видали кілька робітників, котрі підготували оборону проти Людendorfskoї змови. Список цих робітників було послано військовій владі, котра їх арештувала. Коли арештованим було відмовлено в подання мотивів арешту, вони об'явили голодовий страйк на протязі одної з п'ятигодини доби. Лише після цього було в'язням дозволено на арешт і з них довідалися, що арешт зроблено після доносу соц.-зрадників військовій владі.

Докладі будете стяжати І кров невинну розливати Людей убогих, а багатим Судом лукавим помагати. Тарас Шевченко.